

Beszámoló a Bayern Nemzetközi Kupáról

(EBERN-Németország 2008.09.20.)

(A saját a szemszögemből)

A verseny előtti nap pénteken indultam nejemmel a német versenyre. Reggel 7-kor elindítottuk lányainkat az iskolába, majd nekivágtunk a 830 km-es útnak. Hosszú autópályás utazás után már épp Ebern előtt voltunk, amikor Kalmár Feri barátom felhívott, hogy hol tartunk. Mivel Ő a fiával hajnalban indult már az érkezésünkre túl voltak a versenynap előtti edzésen. Mivel sörre történő meghívást emlegetett én úgy döntöttem, hogy elég lesz a másnapi belövés is edzésnek. A szállás előtt vártak bennünket, így rövid beuccolást követően elindultunk felderíteni Ebernt. A városnak egy kis romantikus hangulatú óvárosi részébe csöppentünk. Nagyon szép épületek, kedélyes sörözők és éttermek csalogattak bennünket. Hamar túlestünk az első sörön is. Folytattuk a sétát a városban és a megfelelő éttermet keresgéltek, amikor Honi Dávid és neje is megérkezett a lőtérre. Ő szintén edzett és jelezte, hogy Fekete-Móró Andárs és Ágicza is a lőtéren vannak. Velük nem találkoztunk aznap, valószínűleg sötétben jöttek be a lőtérre. Feri hajnali 7 órás reggelijét szerencsésen módosítani tudtam egy barátibb 8 órára, így nyugodtan indultunk neki a vacsorázásnak. A délután kiszemelt hely dugig volt így a Posta panzióba mentünk vacsorázni. Ott összefutottunk pár általam már ismert német FT versenyzővel is.

Másnap a reggelinél összejött a magyar csapat. Együtt reggeliztünk és 9-kor elindultunk a lőtérre. Nagyon jóleső érzést keltett bennem, hogy a lőtér kapujára „Isten hozott” magyarul írt tábla is kifüggesztésre került. A gyülekező helyen Magyar, Lengyel, Litván és Német zászló lengett. Morskoból ismert lengyel versenyzőkkel hamar összefutottam. A két feleséget visszaengedtük a városba vásárolni. Némi nézelődés és fegyver összeszerelés után én is kimentem a belövőpályára. Gyors kontroll a fegyveren, 25, 35 és 50 méteren. Minden rendben volt így kb. 15-20 lövést követően nem erőltettem tovább, mivel így is mindig levegő gondokkal küszködik a P70-esem.

A kezdésre sokat kellett várni. Az eredeti 11 órás időpont, 11.30 volt már módosítva a startlapon, de a delet is elütötte a templom harangja mire elkezdtük a versenyt. Két német versenyzővel kerültem egy csoportba. Az egyik a kis létszámú PCP mezőnyhöz tartozott, míg a másik szintén Klasse 1-es azaz Open kategóriás volt. Így módom volt megfigyelni a német PCP verseny menetét is. Az első két pályán hamar túljutottunk szerencsére hiba nélkül sikerült kezdenem, ami számomra mindig egy fontos lelkiert ad. A harmadik pályánkon várnunk kellett, mert valaki reklamálta a 44 méteres célt. Mint kiderült bepattant lövedékről volt szó a cél jól működött. Közben utolért minket András csapata, s mint kiderült mögöttünk fognak jönni végig. Ennek azért annyira nem örültem, mert valahogy nem szeretem, ha a hátam mögött áll. Ez meg is történt így a reklamált célt sikerült nekem is elrontanom, na nem az András miatt, hanem a belógó fenyőág zavart be egy kicsit és kissé jobbra tartottam a 44 méteres célon, melyet már nem viselt el a 25 (!) mm-es killzone és egy feles lövést kapott, amitől már nem dőlt el. Itt szeretném felhívni a figyelmet, amit már más német és lengyel versenyen is tapasztaltam, hogy akár 40 méter felett is 25 mm-es killzoneval ellátott célokat tesznek ki az Opennek. Az egész versenyen talán 5 db 40 mm-es céllal találkoztam, pedig minden pályán volt negyven méter feletti cél! Haladtunk tovább a pályákon, ahol sorban dőlöngéltek a célok. A 7-ik pályámon az első cél kb. 12 méteren volt. Ezen a célokon kb. 10-12 mm-es killzone volt. Sajnos sikerült belenyúlnom az elsütő billentyűbe idő előtt. Úgyhogy csak egy gelleres hangot hallottam. Ez megpecsételte ezt a pályámat mivel a távoli célt sem tudtam legyőzni, mert nem tudtam túltenni magam az első biztos célon elkövetett hibámon. Ez után a pálya után egy 300 méteres séta következett a lőtér legsötétebb zugába az erdőbe. Éppen megérkeztünk, és lehuppantam a párnámra pihenni, amikor Andrásék akik mögöttünk következtek az elvileg „tiltott” rövidebb úton mátt ott is voltak, minden fáradtság nélkül.

Kérdésekre elmondta,, hogy aki a szervezővel lő egy csoportban annak van némi előnye ☺ Ezen a pályán volt egy olyan cél mely színátmenetesen fekete-piros alapot kapott és nagyon sötét helyen volt. Akárhogy nézegettem nem tudtam pontosan meglátni rajta a killzonet. Pedig a nagyítást is visszavettem a távcsövön. Meglőttem rajta a legvilágosabb foltot, de nem az volt a célpont rajta. ☹ Mennyire számít egy cél testszíne, mert a hátrébb lévő (50m) világoskék cél már viszont simán dőlt. Kíváncsi voltam András mit lát a csoda Schmidt&Benderrel ezen a célon. Kértem mondja meg, hogy Ő látja-e. Beült és mért a célra, azt mondta tisztán látja, de mivel nem dőlt szerintem Ő is csak a foltot lőtte meg. Egyébként vicces fiúk a németek. Nagyon sok célon mindenféle foltdíszítés volt festve, ami könnyen zavarba hozta az embert a találati pont keresése közben. Ez a rész volt a pálya legnehezebb része. Nem volt elég, hogy nagy lejtéssel lefelé kellett lőni, még sötét is volt. Itt jellemzően a PCP-seknek csak 2 cél volt kitéve az eddigi megszokott 3 cél és 1 egy cél duplázása után, így ezeket a célokat lőtték duplán. Én ezt elég unalmasnak találtam, de a sok fa között nem tudtak kiépíteni olyan sok célt, de nekünk bezzeg megtalálták a módját, hogy jusson bőven 40 fölé is. Itt következett az első térdelő pálya. Némi gondatlanságból kinn felejtettek egy álló testhelyzetre felszólító feliratot, viszont a pontozólapon térdelő pályának szerepelt. Ebből lett egy kis bonyodalom. A pályán az első két célt térdelve a második két célt pedig ülve kellett meglőni. Ezt jó ötletnek tartom és javaslom itthoni alkalmazását is. Nem fáradtunk annyira bele. Itt sajnos vesztettem egy pontot ismét, mert a két térdelő lelövésének öröme a 40 méteres célt fennhagytam. Vigasztalódtam a következő nehéz pályán, ahol mindet sikerült kiiktatni. Ez után viszont elkövettem egy amatőr hibát a következő pálya kezdésekor az első közeli cél keresése közben beleheltem a távcsövet, s mivel hozzászoktam, hogy minden sötét csak meresztettem a szemem és nem értettem, miért nem látom jól. A homályba belepuffantva így otthagytam egy biztos pontot, amit később nagyon sajnáltam. Mivel a második célt már abszolút nem láttam, így rájöttem, hogy a pára a szemlencsén a hiba forrása. András meg is jegyezte, hogyha így használom a távcsövet, akkor felesleges Schmidt&Bendert vennem. Nem sokára következett az általam nem kedvelt egyik álló pálya. Sikerült az egyiket lelőnöm, de nem örülhettem sokáig, mert a könnyűre vett 34 méterest elhibáztam. Itt is először két álló volt majd két ülő. PCP-sek pedig először állva lőttek, majd ülve ugyanazt a két célt. Innentől kezdve már csak a következő álló pályán hibáztam, de így is 11 gombócot sikerült begyűjtenem ezen a 60 lövéses versenyen.

A pályaépítésben érdekes volt, hogy mindig a közelitől kellett haladni a távoli célok felé. Minden célt elláttak számokkal, ami a sorrendet adta. A már említett álló és térdelő célok elosztása is szimpatikus volt. Nem következett egymás után álló és térdelő pálya sem, hanem egyenlően elosztva szerepeltek a pályán. Rengeteg 25 mm-es killzone 40 méteren és felett is. Szinte mindig kicsi lyuk a közeli célokon, szerintem 15mm-es lyukméret alatt is volt egy pár. Ahol lehetett a PCP-nek is kiraktak legalább 3 célt, de a sűrű erdős részen sokszor ismételték az első kettőre, de érdekes módon hibáztak is az ismétlésnél, annak ellenére, hogy elsőre lement.

A pályák után visszasétáltam a gyülekező térre, Feriék már ott voltak. Nem volt túl vidám, mert érezte, hogy az 52 pont kevés lesz az első helyhez, viszont Dávid örült az akkor még csak így emlegetett „negyven felett vagyok” eredményének, mely mint később kiderült 43 lett. Ágicza csapata is belefutott a tévesen kirakott testhelyzet jelzőtábla csapdájába, így egy álló pályát újra kellett meglőniük, melyet térdelve lőttek előtte. Szerencsére az eredményére nem volt kihatással, így a PCP kategóriát F. Gergely Ágnes 54 ponttal megnyerte. Feri a második helyen zárt, így két magyar állhatott a dobogóra.

Kalmár Dávidnak a „Klasse 5”-ben (visszarúgás mentes rugós) a 2. hely jutott, míg Honi Dávid 39 pontja a negyedik helyet jelentette. Mindössze 1 ponttal maradt le a 3. helyen végzett 40 pontos német versenyzőtől.

A király kategóriában „Klasse 1” (Open) indult a résztvevők 70%-a így a 28 fős openes mezőnyből a 49 pontos eredményem a 9. helyre lett jó Fekete-Móro András 47 pontja pedig már a 15. helyet jelentette.

Eredményemet sikernek könyveltem el a 4 csúnyán az én hibámra írható pontveszteség dacára is, Nagy örömmel mentem vacsorázni a többiekkel, melyet Ágicza győzelmére fogyasztott pezsgő vezetett be. A laktató vacsora után a másnapi csapatversenyre készülődők lefeküdtek, míg ketten Kalmár Dáviddal végig jártuk a nyitva tartó helyeket és megünnepeltük a verseny eredményét. Nem tettek mást a Lengyel kollégák sem, velük is találkoztunk az éjszakában. Az éjféli utáni discoról közös megegyezéssel lemondtunk, így másnap reggel a közös reggelire azért még fel tudunk kelni és időben érkezünk mi is. A csapatversenyhez mindenféle jót kívánva búcsúztam el a többiektől és a nejemmel hazafelé vettük az irányt. Honi Dávidék elindultak Münchenbe az Oktoberfest-re.

Hazaérve telefonon értesültem róla, hogy a csapatnak sikerült a 3. helyet megszereznie, melyhez gratulálok!

A csapatversenyben Feri bizonyult a legjobbnak 53, András 52 míg Ágicza 51 ponttal zárt. Összesen 156 pontjuk lett, a Német csapat nyert 159 ponttal.

Külön köszönet Andrásnak, hogy erre a versenyre felhívta a figyelmet és lelevelezte a szervezővel a magyar különítmény szállását és nevezését.

Mindent összevetve hangulatos verseny volt. Remélhetőleg jövőre is el tudok menni.

2008.09.22. – Vicsotka Gyula